

Cod ECLI ECLI:RO:CACLJ:2023:047.000102

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL CLUJ
SECȚIA PENALĂ ȘI DE MINORI

DOSAR NR. 5408/117/2022/a4

DECIZIE PENALĂ Nr. 102/2023
Ședința publică din data de 03 mai 2023
Instanța constituită din:
Președinte: Oana-Maria Ivanciuc
Judecător: Vlad-Valentin Marian
Grefier: Alexandra Anamaria Farcău

MINISTERUL PUBLIC – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Serviciul Teritorial Cluj reprezentat prin procuror : RAREȘ CIAUȘU

Pe rol se află judecarea contestației formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Serviciul Teritorial Cluj împotriva încheierii penale nr. 92/21.04.2023 a Tribunalului Cluj, pronunțată în dosarul nr. 5408/117/2022/a4 în ceea ce îi privește pe intimații – inculpați BALOGH SORIN și BALOGH BOGDAN SEBASTIAN.

Mersul dezbaterilor a fost consemnat în încheierea de ședință din data de 02.05.2023 care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța a amânat pronunțarea hotărârii, având nevoie de mai mult timp pentru deliberare.

CURTEA

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin încheierea penală nr.92 pronunțată la data de 21.04.2023 de Tribunalul Cluj, a fost respinsă excepția lipsei competenței generale a instanțelor judecătorești invocată de reprezentantul Ministerului Public.

În temeiul art. 8 și 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului coroborat cu art. 16 alin. (1), art. 20, art. 21 și art. 26 din Constituția României și art. 203 alin. (6) din C. proc. pen., au fost admise cererile formulate de inculpații BALOGH Sorin și BALOGH Bogdan Sebastian arestați preventiv în cadrul Penitenciarului Gherla.

A fost încuviințată permisiunea participării inculpaților BALOGH Sorin și BALOGH Bogdan Sebastian la funeraliile decedatului Vlad Constantin (d. la data de 16.04.2023), sub escortă, funeralii desfășurate la data de 21.04.2023, începând cu ora 13:00, la capela mortuară din localitatea Cheia, Comuna Mihai Viteazu, jud. Cluj, și până la finalizarea ceremoniei, cel târziu până la ora 17.00.

Pe tot parcursul deplasării de la Penitenciarul Gherla la capela mortuară și retur inculpații au fost însoțiți de lucrătorii din cadrul Penitenciarului Gherla/lucrătorii de poliție care vor lua măsurile considerate necesare.

Inculpaților nu li s-au permis conversații cu persoanele participante la funeralii.

În baza art. 275 alin. (3) din C. proc. pen., cheltuielile judiciare avansate de stat au rămas în sarcina acestuia.

Pentru a pronunța această hotărâre instanța de fond, analizând cu prioritate excepția lipsei competenței generale a instanțelor judecătorești invocată de procuror, a constatat că aceasta este strâns legată de admisibilitatea cererii formulate (urmând ca analiza să aibă în vedere acest aspect).

Situația de fapt în cauză este relevantă atât pentru soluționarea excepției, cât și cu fondul cauzei.

Astfel, instanța a reținut că prin încheierea penală nr. 990/16.09.2022 a judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului Cluj (rămasă definitivă) s-a admis propunerea de arestare preventivă a D.I.I.C.O.T. – Serviciul Teritorial Cluj și, în consecință, printre altele, s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului Balogh Sorin, pe o durată de 30 zile, începând de astăzi, 16 septembrie 2022, până în data de 15 octombrie 2022, inclusiv. S-a dispus arestarea preventivă a inculpatului Balogh Bogdan Sebastian pe o durată de 30 zile, începând de astăzi, 16 septembrie 2022, până în data de 15 octombrie 2022 inclusiv.

Arestarea inculpaților a fost prelungită în cursul urmăririi penale și menținută ulterior în faza camerei preliminare și la debutul judecății. Prin încheierea penală nr. 82/11.04.2023 a Tribunalului Cluj au fost respinse, ca nefondate, cererile formulate de inculpații Balogh Sorin, Mureșan Nandu Marinel și Balogh Sebastian Bogdan de înlocuire a arestării preventive cu o măsură preventivă mai blândă. S-a constatat legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive luate față de inculpatul BALOGH Sorin și s-a dispus menținerea arestării preventive față de inculpatul BALOGH Sorin. S-a constatat legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive luate față de inculpatul BALOGH Bogdan Sebastian și s-a menținut arestarea preventivă față de acesta.

Potrivit art. 21 din Constituția României orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.

Constituția României prevede în capitolul II intitulat „Drepturile și libertățile fundamentale”, la art. 26 cu denumirea marginală „Viața intimă, familială și privată” faptul că autoritățile publice respectă și ocrotesc viața intimă, familială și privată. Dreptul de a participa la funeraliile unei rude apropiate/afin ține de viața familială și privată.

Conform art. 203 alin. (6) din C. proc. pen., în cursul judecății, instanța de judecată se pronunță asupra măsurilor preventive prin încheiere motivată. Astfel, în cursul judecății, până la pronunțarea hotărârii definitive în cauză, instanța este competentă să dispună asupra dreptului la libertate, dreptului la viață privată (având în vedere că măsurile preventive atrag restrângeri/limitări aduse acestui drept) și altor drepturi și libertăți fundamentale ale inculpaților decurgând din restrângerile și limitările inerente măsurilor preventive.

Într-o altă perspectivă, noțiunea de competență a instanțelor judecătorești este aptitudinea recunoscută de lege instanțelor judecătorești de a examina și soluționa o anumită pricină.

Competența generală a instanțelor judecătorești reprezintă o noțiune specifică în materie civilă. Ori de câte ori legea nu prevede expres competența altui organ jurisdicțional, competența de soluționare a litigiilor aparține instanțelor judecătorești, care au plenitudine de competență în materie civilă. Uneori, legea prevede că instanțele judecătorești sunt competente să controleze hotărârile pronunțate de alte organe de jurisdicție.

O cerere care vizează încuviințarea părăsirii locului unde se execută măsura arestării preventive (în speță Penitenciarul Gherla) pentru o perioadă determinată de timp are legătură executarea măsurii arestării preventive. Astfel, în ipoteza în care inculpații nu ar fi fost arestați preventiv, ar fi putut participa la înmormântare fără a cere permisiunea cuiva.

Pe de altă parte, inculpații au solicitat ca permisiunea părăsirii locului de arest să se realizeze sub escortă, astfel că nu se ridică problema ca aceștia să se afle în stare de libertate temporară în cursul desfășurării funeraliilor, ci doar ca pe o perioadă scurtă de timp, de câteva ore, să fie prezenți, în stare de libertate la funeralii, într-o localitate din același județ cu locul unde se află Penitenciarul Gherla.

Procurorul a susținut că nicio dispoziție legală nu atribuie în competența instanței o astfel de chestiune, apreciind că cererea trebuie soluționată în conformitate cu dispozițiile art. 98 din Legea nr. 254/2013, dispoziții la care face trimitere și art. 110 din același act normativ. S-a evocat că cererea ar trebui adresată unui organ administrativ, iar în măsura în care ar exista o soluție nefavorabilă, s-ar putea pune problema intervenției unui organ judiciar.

În primul rând, trimiterea realizată de procuror direct la prevederile art. 110 din Legea nr. 254/2013 este eronată, întrucât cei doi inculpați nu execută măsurile preventive privative de libertate în centrele de reținere și arestare preventivă, ci în penitenciar.

Potrivit art. 115 alin. (1) din Legea nr. 254/2013, după trimiterea în judecată, persoanele arestate preventiv sunt transferate în penitenciar.

Conform art. 120 alin. (1) din Legea nr. 254/2013, în cursul judecății, arestarea preventivă se execută în secțiile speciale de arestare preventivă din penitenciare sau în centrele de arestare preventivă de pe lângă penitenciare, care se organizează și funcționează în subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor.

În conformitate cu art. 121 alin. (3) din Legea nr. 254/2013 (executarea arestării preventive în cursul judecății), dispozițiile art. 110 alin. (1) se aplică în mod corespunzător, cu excepția lit. a).

Conform art. 110 alin. (1) din Legea nr. 254/2013: Prevederile titlului I, titlului II, precum și ale cap. II, IV-VI și IX din titlul III, în măsura în care nu contravin dispozițiilor din prezentul titlu, se aplică în mod corespunzător, cu excepția următoarelor dispoziții privind: a) perioada de carantină și observare, prevăzută la art. 44; b) abrogat; c) dreptul la învățământ, prevăzut la art. 79; d) suplimentarea dreptului la vizită intimă, prevăzută la art. 98 alin. (1) lit. d); e) permisiunea de ieșire din penitenciar, prevăzută la art. 75 alin. (7) și la art. 98 alin. (1) lit. e)-g); f) cazarea temporară în camera de protecție.

Conform art. 111 alin. (1) din același act normativ, persoanele reținute sau arestate preventiv aflate în centrele de reținere și arestare preventivă se supun unui regim propriu de executare, în vederea unei bune desfășurări a procesului penal, cu respectarea drepturilor fundamentale.

Pe de altă parte, textul de lege la care se face trimitere, anume art. 98 din același act normativ, reglementează tipurile recompenselor: (1) Persoanelor condamnate care au o bună conduită și care au întreprins eforturile necesare în cadrul muncii prestate sau în cadrul activităților educative, moral-religioase, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială, al instruirii școlare și al formării profesionale li se acordă, prin procedura stabilită prin decizia directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor, următoarele recompense: a) ridicarea unei sancțiuni disciplinare aplicate anterior; b) suplimentarea numărului convorbirilor on-line; c) suplimentarea drepturilor la pachete și/sau vizite; d) suplimentarea dreptului la vizită intimă, cu îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 69, cu excepția alin. (1) lit. d); e) permisiunea de ieșire din penitenciar pentru o zi, dar nu mai mult de 15 zile pe an; f) permisiunea de ieșire din penitenciar pe o durată de cel mult 5 zile, dar nu mai mult de 25 de zile pe an; g) permisiunea de ieșire din penitenciar pe o durată de cel mult 10 zile, dar nu mai mult de 30 de zile pe an. (...)

În baza art. 99 alin. (1) din aceeași lege, permisiunea de ieșire din penitenciar poate fi acordată, în condițiile art. 98, în următoarele cazuri: (...) e) participarea persoanei condamnate la înhumarea soțului sau soției, unui copil, părinte, frate sau soră ori bunic sau bunică.

Ca atare, aceste texte de lege se referă la regimul recompenselor, incluzând în cazul persoanelor condamnate, permisiunea de ieșire din penitenciar. Or, cauza de față se referă la permisiunea participării sub escortă la funeraliile unei persoane apropiate celor doi inculpați arestați preventiv, fără legătură cu acuzațiile care se aduc acestora.

Ca atare, pentru încuviințarea părăsirii sub escortă a Penitenciarului Gherla pe o durată de câteva ore în scopul participării la funeralii nu este aplicabil regimul recompenselor, nefiind vorba de solicitarea aplicării unei recompense de către comisia constituită la nivelul penitenciarului, ci de o cerere de respectare a dreptului la viață privată în legătură cu măsurile preventive privative de libertate dispuse în cauză.

În consecință, instanța a respins excepția lipsei competenței generale a instanțelor judecătorești invocate de reprezentantul Ministerului Public.

Cu privire la fondul cererii, instanța a reținut că inculpații Balogh Bogdan Sebastian și Balogh Sorin, se află în stare de arest preventiv din data de 16.09.2022, adică de peste 7 luni, fiind acuzați de comiterea unor infracțiuni grave la regimul drogurilor și produselor susceptibile de efecte psihoactive.

Conform documentelor de la dosarul de urmărire penală și de cameră preliminară, coinculpata Vlad Elena Ana Maria, soția inculpatului Balogh Bogdan Sebastian, este fiica numitului Vlad Constantin și a numitei Vlad Ana Sonia.

Inculpatul Balogh Sorin este fiul lui natural și al numitei Vlad Ana Sonia, mama acestuia fiind căsătorită cu numitul Vlad Constantin de când inculpatul era minor, relațiile dintre Balogh Sorin și Vlad Constantin fiind similare relației fiu – tată.

Numitul Vlad Constantin (n. 06.04.1968) a decedat la data de 16.04.2023, conform certificatului de deces seria D.12. nr. 603895 eliberat la 18.04.2023.

Conform adeverinței nr. 13/19.04.2023 slujba de înmormântare urma să aibă loc la capela mortuară din satul Cheia, Comuna Mihai Viteazu, jud. Cluj, la ora 13:00.

Existența raporturilor de familie a fost probată în cauză.

Potrivit art. 8 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, 1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale. 2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.

Potrivit art. 8 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta Convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.

Prin Hotărârea din data de 23 iunie 2015 pronunțată în cauza Costel Gaciu împotriva României (Cererea nr. 39633/10), definitivă la 23.09.2015, C.E.D.O. a hotărât că a fost încălcat art. 14 din Convenție coroborat cu art. 8 din Convenție.

În argumentarea acestei soluții, C.E.D.O. a reliefat că art. 14 din Convenție protejează persoanele aflate în situații similare de a nu fi supuse unui tratament, fără justificare, diferit pentru a beneficia de drepturile și libertățile lor conform Convenției. 49 (...) Curtea a reținut că detenția, asemenea altor măsuri privative de libertate, presupune limitări inerente ale vieții private și de familie. Totuși, reprezintă o parte esențială a dreptului persoanei private de libertate la respectarea vieții de familie ca autoritățile să îi permită sau, atunci când este cazul, să o asiste în menținerea legăturii cu familia sa imediată. Asemenea restricții ca limitări impuse numărului de vizite din partea familiei, supravegherea acestor vizite și, dacă se justifică prin natura infracțiunii, impunerea unui regim special de detenție persoanei private de libertate sau a unor aranjamente speciale de vizită constituie o ingerință în exercitarea drepturilor prevăzute la art. 8, dar nu constituie prin ele însele încălcări ale acelei prevederi (...).

(...) 52. Plasarea unei persoane în stare de arest preventiv poate fi asociată cu plasarea unei persoane într-o situație juridică distinctă care, deși impusă pentru o perioadă temporară, se raportează în mod inextricabil la circumstanțele personale și la existența persoanei respective. De aceea, Curtea este încredințată, iar părțile au fost de acord în această privință, că prin menținerea în stare de arest preventiv, reclamantul a intrat în sfera noțiunii de „orice altă situație” în sensul art. 14 din Convenție [a se vedea, mutatis mutandis, Shelley împotriva Regatului Unit (dec.), nr. 23800/06, 4 ianuarie 2008, și Clift împotriva Regatului Unit, nr. 7205/07, pct.55-63, 13 iulie 2010].

53. (...) Cerința necesară pentru a demonstra o „poziție similară” nu presupune ca grupurile de comparat să fie identice. Faptul că situația reclamantului nu este pe deplin similară celei a persoanelor condamnate și că există diferențe între diferitele grupuri pe baza scopului urmărit prin privarea lor de libertate nu împiedică aplicarea art. 14. (...) De aceea, Curtea consideră că, în ceea ce privește situația faptelor în litigiu, reclamantul poate pretinde că se află într-o situație aproape similară cu cea a unei persoane condamnate (a se vedea Laduna împotriva Slovaciei, nr. 31827/02, pct. 58, CEDO 2011, și Varnas, citată supra, pct. 114).

56. O astfel de diferență de tratament este discriminatorie dacă nu are o justificare obiectivă și rezonabilă, cu alte cuvinte, dacă nu urmărește un scop legitim sau dacă nu există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit (...).

57. În ceea ce privește faptele cauzei prezente, Curtea observă că reclamantul a fost ținut în arest preventiv de la 29 martie 2009 până la 2 februarie 2011. Regimul detenției a fost reglementat de Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal. În conformitate cu acea lege, toate persoanele acuzate și deținute în timpul investigațiilor și al procedurilor judiciare aveau dreptul să primească vizite obișnuite, care aveau loc în spațiile special amenajate ale penitenciarului, cu perete separator și sub supravegherea vizuală a personalului penitenciarului. Persoanele condamnate aveau, în plus, dreptul la vizite intime de până la două ore la fiecare trei luni (a se vedea pct. 25 supra).

58. În special, o persoană aflată în arest preventiv nu avea dreptul la vizite intime și această restricție cu privire la dreptul la vizite al persoanelor aflate în arest preventiv se aplica în mod general,

indiferent de motivele privării lor de libertate sau de considerente legate de securitatea ori comportamentul lor în timpul detenției.

59. (...) Legislația română, totuși, restricționează drepturile la vizită ale persoanelor arestate preventiv în mod general și într-o măsură mai mare decât pe cele ale persoanelor condamnate și plasate în detenție, astfel cum se întâmplă în cazul reclamantului. În această privință, Curtea a avut deja ocazia să se pronunțe că, în ceea ce privește restricțiile specifice cu privire la drepturile la vizită ale unei persoane private de libertate, scopul urmărit prin protejarea intereselor legitime ale anchetei penale poate fi îndeplinit și prin alte mijloace care să nu afecteze toate persoanele private de libertate, indiferent dacă sunt sau nu necesare, precum stabilirea unor categorii diferite de detenție sau restricții speciale după cum impun circumstanțele fiecărui caz în parte (a se vedea *Laduna*, citată supra, pct. 66, and *Varnas*, citată supra, pct. 119).

60. În ceea ce privește caracterul rezonabil al justificării diferenței de tratament între persoanele arestate preventiv și persoanele condamnate, Curtea recunoaște că reclamantul din cauza de față a fost acuzat de săvârșirea infracțiunii de asociere pentru săvârșirea de infracțiuni și șantaj. Totuși, Curtea constată de asemenea faptul că rațiuni de securitate privind orice legături de familie de natură penală erau absente în cauza de față [a se vedea *Messina împotriva Italiei* (nr. 2), nr. 25498/94, pct. 65-67, CEDO 2000-X]. (...) De asemenea, Curtea nu deține nicio informație în ceea ce privește modul în care soția reclamantului era implicată în activități penale. (...) În special, Curtea observă că pentru justificarea interdicției impuse reclamantului de a avea vizite intime pe durata arestării preventive, Guvernul ca și administrația Penitenciarului Gherla și a arestului, s-au bazat în esență pe prevederile legislative fără a se referi la necesitatea acestei interdicții și la justificarea sa în situația concretă a reclamantului.

61. Curtea consideră așadar că perioada deosebit de îndelungată a arestării preventive a reclamantului (un an și zece luni) i-a redus viața de familie într-o măsură care nu putea fi justificată de limitările inerente detenției. De aceea, constată că prin respingerea cererilor reclamantului de acordare a vizitelor intime pe durata arestării preventive nu s-a oferit o justificare rezonabilă și obiectivă pentru diferența de tratament, și astfel s-a acționat într-un mod discriminatoriu.

Remarcând argumentele C.E.D.O. în analiza situației reclamantului din cauza ante-menționată, observăm că inculpații arestați preventiv se află într-o situație aproape similară cu cea a unei persoane condamnate, contrar celor susținute de reprezentantul Ministerului Public în cadrul dezbaterilor orale.

Pe de altă parte, raporturile de familie sunt o componentă esențială a dreptului la viață privată.

Același raționament a fost aplicat și de Curtea Constituțională a României prin Decizia nr. 222/2015 (publicată în M. Of. nr. 380 din 02.06.2015) prin care a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 69 alin. 1 lit. b) și 110 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 254/2013 (referitoare la exceptarea dreptului la viață intimă pentru persoanele arestate preventiv) sunt neconstituționale. Dreptul la viață intimă era și el exceptat de la a fi permis persoanelor arestate preventiv, la fel ca și permisiunea de a părăsi centrul de detenție.

Mai departe, prin Hotărârea din data de 6 decembrie 2016, pronunțată în cauza *Kanalas împotriva României* (Cererea nr. 20323/14), C.E.D.O. a hotărât că a fost încălcat art. 8 din Convenție prin faptul că nu i s-a permis reclamantului aflat în stare de detenție să participe la înmormântarea mamei sale.

În economia considerentelor hotărârii C.E.D.O. a reliefat următoarele:

53. (...) detenția, la fel ca orice altă măsură privativă de libertate, implică, prin natura sa, restricții privind viața privată și de familie a persoanei în cauză. Cu toate acestea, este esențial pentru respectarea vieții de familie ca administrația penitenciarului să îi permită persoanei private de libertate și să o sprijine, atunci când este necesar, să mențină contactul cu rudele apropiate [*Messina împotriva Italiei* (nr. 2), nr. 25498/94, pct. 61, CEDO 2000-X, și *Khoroshenko împotriva Rusiei* (MC), nr. 41418/04, pct. 106, CEDO 2015]. (...)

54. Curtea apreciază că refuzul de a-i permite reclamantului să iasă din mediul carceral pentru a participa la înmormântarea mamei sale trebuie să fie considerat o ingerință în dreptul persoanei în cauză la respectarea vieții sale de familie, garantat la art. 8 din Convenție (*Płoski împotriva Poloniei*, nr. 26761/95, pct. 32, 12 noiembrie 2002).

55. O astfel de ingerință nu încalcă Convenția, dacă este „prevăzută de lege”, are cel puțin un scop legitim în sensul art. 8 § 2 din Convenție și poate să fie considerată o măsură „necesară într-o societate democratică” (...).

56. În prezenta cauză, Curtea observă că ingerința în cauză era prevăzută de lege, și anume art. 98 alin. (1) și art. 99 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 și normele de aplicare.

57. În plus, ținând seama în special de gravitatea infracțiunii săvârșite în speță, sancționată cu o pedeapsă severă privativă de libertate, o astfel de ingerință părea să aibă ca scop să îl împiedice pe reclamant să profite de ieșirea din penitenciar pentru a comite infracțiuni sau pentru a tulbura ordinea sau siguranța publică. Așadar, această ingerință urmărea un scop legitim în sensul art. 8 § 2 din Convenție, și anume apărarea ordinii și siguranței publice, precum și prevenirea faptelor penale.

58. Rămâne de stabilit dacă măsura în cauză era „necesară într-o societate democratică”.

59. (...) statul are obligația de a demonstra că restricțiile inerente aplicate drepturilor și libertăților persoanei deținute sunt necesare într-o societate democratică și se bazează pe o nevoie socială imperioasă (...). 60. În speță, Curtea observă că cererea de acordare a permisiunii de ieșire din penitenciar a fost respinsă din următoarele motive: reclamantul se afla în executarea unei pedepse de doisprezece ani și jumătate de închisoare cu executare, pentru tentativă la infracțiunea de omor calificat, în „regim închis”; durata din pedeapsă ce mai trebuia executată era prea mare; și reclamantul beneficiase deja de o recompensă în cursul aceleiași luni (...).

(...)

64. În cele din urmă, Curtea subliniază că administrația penitenciarului nu a examinat deloc posibilitatea de a recurge la o escortă pentru transferarea reclamantului la locul în care avea loc înmormântarea (Ploski, citată anterior, pct. 37, Czarnowski, citată anterior, pct. 32, și Császy împotriva Ungariei, nr. 14447/11, pct. 19, 21 octombrie 2014; a se vedea și, a contrario, Sannino împotriva Italiei (dec.), nr. 72639/01, 3 mai 2005).

65. Curtea nu poate decât să concluzioneze că autoritățile naționale nu au realizat o punere în balanță a intereselor aflate în joc, și anume, pe de o parte, dreptul reclamantului la respectarea vieții sale de familie și, pe de altă parte, asigurarea ordinii și siguranței publice și prevenirea faptelor penale (...).

66. Curtea reamintește că dreptul de a beneficia de permisiuni de ieșire nu este garantat ca atare de Convenție [Marinicola împotriva Italiei (dec.), nr. 42662/98, 25 noiembrie 1999]. Autoritățile naționale au obligația de a examina temeinicia fiecărei cereri. (...)

67. În circumstanțele speței și în pofida marjei de apreciere acordate statului pârât, Curtea apreciază că motivele invocate de autoritățile naționale pentru refuzul de a-i acorda reclamantului permisiunea de ieșire din penitenciar pentru a participa la înmormântarea mamei acestuia nu erau suficiente pentru a demonstra că ingerința denunțată era „necesară într-o societate democratică.”

Instanța a remarcat de această dată că C.E.D.O. a considerat că refuzul de a permite persoanelor aflate în detenție să iasă din mediul carceral pentru a participa la înmormântarea unor membri ai familiei trebuie să fie considerat o ingerință în dreptul persoanei în cauză la respectarea vieții sale de familie.

În plus, s-a observat că C.E.D.O. a avut în vedere explicit faptul că regimul recompenselor nu putea fi opus persoanei deținute aflate în situația de deces a unui membru al familiei.

Mai mult, C.E.D.O. a reținut obligativitatea ca autoritățile naționale să analizeze temeinicia fiecărei cereri de permisiune a părăsirii locului de detenție.

Dacă avem în vedere și faptul că, în lumina argumentelor ce decurg din motivarea hotărârii pronunțate în cauza Gaciu c. României, persoanele arestate preventiv se află într-o situație similară celor aflate în detenție, vom concluziona că raționamentul din hotărârea pronunțată în cauza Kanalas împotriva României se impune a se aplica și în situația persoanelor aflate în stare de arest preventiv.

Potrivit art. 16 din Constituția României cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

Conform art. 12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului nimeni nu va fi supus la imixțiuni arbitrare în viața sa personală, în familia sa, în domiciliul lui sau în corespondența sa, nici la atingeri aduse onoarei și reputației sale. Orice persoană are dreptul la protecția legii împotriva unor asemenea imixțiuni sau atingeri.

Totodată, Recomandarea Rec(2006)2 a Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei către statele membre referitoare la Regulile penitenciare europene (adoptată la 11 ianuarie 2006) precizează, în special, următoarele: Regula nr. 24.7 „Ori de câte ori este posibil, deținutul trebuie să fie autorizat să părăsească penitenciarul fie sub escortă, fie liber, pentru a vizita o rudă bolnavă, pentru a participa la o înmormântare sau pentru alte motive umanitare.”

În acest cadru, instanța a apreciat că regimul recompenselor stabilit în cazul persoanelor condamnate private de libertate sau al persoanelor private preventiv de libertate nu poate fi opus ca o limitare suplimentară adusă dreptului la viață privată în componenta sa reprezentată de posibilitatea de a participa la înmormântarea unei rude/afin, în măsura în care există raporturi strânse specifice familiei.

În conformitate cu dispozițiile art. 20 alin. (2) din Constituția României dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile. Prioritatea dispozițiilor mai favorabile în materia drepturilor omului nu este condiționată de intervenția vreunui organism național, cum este Curtea Constituțională.

Pe de altă parte, așa cum s-a arătat anterior, nu există niciun fel de justificare obiectivă, pentru care o persoană arestată preventiv, posibil nevinovată, să nu poată participa, sub escortă (în condiții de privare de libertate), la înhumarea unei rude/afin foarte apropiate/apropiat.

Cei doi inculpați care au formulat cererea sunt judecați, alături de alți 2 inculpați, pentru săvârșirea infracțiunilor de trafic de droguri de mare risc, prev. de art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, și efectuarea de operațiuni cu produse susceptibile a avea efecte psihoactive, prev. de art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011, fără să fi fost acuzați de comiterea infracțiunii de constituirea unui grup infracțional organizat. Pe de altă parte, ambii inculpați se află în stare de arest preventiv de peste 7 luni.

Balogh Sorin are antecedente penale și Balogh Bogdan Sebastian nu are antecedente penale, iar privarea preventivă de libertate a acestora a fost dispusă pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică. Nu există indicii, de altfel nici nu s-a invocat de către procuror, că prezența celor doi inculpați sub escortă la funeralii ar fi aptă să genereze vreun risc pentru ordinea publică.

Pe de altă parte, în ceea ce privește riscurile pentru buna desfășurare a judecății, acestea nu există, câtă vreme inculpații ar urma să fie conduși sub escortă la locul de desfășurare a funeraliilor, continuând starea de privare de libertate, și în condițiile în care nu li se permit inculpaților niciun fel de conversații cu persoanele prezente la funeralii.

În practica judiciară națională se regăsesc soluții similare, astfel Tribunalul Cluj a admis o cerere similară prin încheierea penală nr. 731/23.07.2021. La fel, Tribunalul Iași a admis o cerere similară prin încheierea penală nr. 248 din data de 11.11.2016.

În același sens, în cadrul minutei întâlnirii profesionale trimestriale privind problemele de practică judiciară neunitară în materie penală de la instanțele din circumscripția Curții de Apel Cluj, din data de 08.04.2021, s-a stabilit, în majoritate, că asemenea cereri nu trebuie considerate inadmisibile, căci s-ar pune problema unei îngrijiri nejustificate a drepturilor persoanei arestate preventiv. De asemenea, s-a apreciat că procedurile administrative nu trebuie să constituie un impediment.

În concluzie, instanța a respins excepția lipsei competenței generale a instanțelor judecătorești invocată de reprezentantul Ministerului Public.

În temeiul art. 8 și 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului coroborat cu art. 16 alin. (1), art. 20, art. 21 și art. 26 din Constituția României și art. 203 alin. (6) din C. proc. pen., au fost admise cererile formulate de inculpații BALOGH Sorin și BALOGH Bogdan Sebastian arestați preventiv în cadrul Penitenciarului Gherla.

Împotriva acestei hotărâri a formulat contestație DIICOT –Serviciul Teritorial Cluj solicitând admiterea contestației, desființarea încheierii contestate și respingerea cererii ca fiind inadmisibilă.

Examinând contestația declarată în cauză prin prisma motivelor invocate și dispozițiilor legale incidente, Curtea reține următoarele:

Prin încheierea penală nr. 92/21.04.2023 a Tribunalului Cluj, pronunțată în dosar nr. 5408/117/2022/a4, a fost respinsă excepția lipsei competenței generale a instanțelor judecătorești invocată de reprezentantul Ministerului Public, iar, în temeiul art. 8 și 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului coroborat cu art. 16 alin. (1), art. 20, art. 21 și art. 26 din Constituția României și art. 203 alin. (6) din C. proc. pen., s-au admis cererile formulate de inculpații BALOGH Sorin și BALOGH Bogdan Sebastian, arestați preventiv în cadrul Penitenciarului Gherla, fiind încuviințată permisiunea participării inculpaților BALOGH Sorin și BALOGH Bogdan Sebastian la funeraliile decedatului Vlad Constantin (d. la data de 16.04.2023), sub escortă, funeralii desfășurate la data de 21.04.2023, începând cu ora 13:00,

la capela mortuară din localitatea Cheia, Comuna Mihai Viteazu, jud. Cluj, și până la finalizarea ceremoniei, cel târziu până la ora 17.00.

În dispozitivul hotărârii contestate, instanța de fond a dispus ca, pe tot parcursul deplasării de la Penitenciarul Gherla la capela mortuară și retur inculpații să fie însoțiți de lucrătorii din cadrul Penitenciarului Gherla/lucrătorii de poliție care vor lua măsurile considerate necesare. Inculpaților nu li se vor permite conversații cu persoanele participante la funeralii.

Prin același dispozitiv s-a instituit mențiunea că hotărârea este executorie în ceea ce privește admiterea cererii de participare la funeralii, această dispoziție trebuind pusă în executare.

Fiind întrebați dacă au participat la funeraliile tatălui vitreg, respectiv socrului lor, ambii inculpați au confirmat acest aspect la termenul de judecată din data de 02.05.2023.

Totuși, împrejurarea că instanța de fond a conferit dispoziției de acordare a permisiunii părăsirii penitenciarului caracter executoriu, deși nu se încadra în niciuna din situațiile expres prevăzute de lege în cuprinsul art. 550 din C.pr.pen., nefiind vorba nici despre o hotărâre definitivă, nici despre un caz în care legea dispune că o hotărâre, chiar nedefinitivă, este executorie, nu poate lăsa fără obiect prezenta contestație, promovată de Ministerul Public în conformitate cu disp. art. 206 alin. 1 din C.pr.pen., de vreme ce judecătorul de fond a soluționat cererea inculpaților Balogh în acord cu disp. art. 203 alin. 6 din C.pr.pen.

Aceasta cu precădere în contextul faptului că nu se critică, practic, temeinicia dispoziției, Ministerul Public admitând că inculpații ar fi avut, prin raportare la disp. art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, astfel cum au fost interpretate aceste prevederi convenționale în jurisprudența relevantă a Curții EDO, dreptul de a participa la funeraliile tatălui vitreg, respectiv socrului lor, ci exclusiv legalitatea încheierii penale nr. 92/21.04.2023 a Tribunalului Cluj, susținându-se că soluția corectă ar fi fost cea de respingere ca inadmisibilă a cererii, pe considerente ce țin de necompetența generală a instanțelor române.

Altfel spus, Ministerul Public nu critică temeinicia soluției, ci calea procedurală urmată pentru a se acorda permisiunea de ieșire din penitenciar în vederea participării la funeraliile unei persoane apropiate inculpaților arestați preventiv BALOGH Sorin și BALOGH Bogdan Sebastian.

Prin urmare, chiar dacă măsura dispusă de către judecătorul fondului a și fost pusă în executare, Curtea nu va respinge ca rămasă fără obiect contestația, cum au solicitat inculpații, prin apărător, întrucât doar prin evaluarea criticilor de legalitate formulate de Ministerul Public se poate da eficiență prev. art. 425 indice 1 alin. 7 din C.pr.pen.

Aceste norme de procedură nici nu prevăd, de altfel, posibilitatea de a se respinge ca rămasă fără obiect contestația.

În măsura în care Curtea ar respinge contestația ca rămasă fără obiect, ar admite, implicit, că judecătorul fondului poate, prin voința sa, să suprimă posibilitatea exercitării unei căi de atac în orice situație în care hotărârea ar urma să producă efecte înainte de a fi posibilă înaintarea dosarului instanței de control, prin simpla introducere a mențiunii privitoare la caracterul executoriu al măsurilor dispuse.

Mai mult, o soluție de respingere a contestației ar implica rămânerea definitivă a dispozițiilor încheierii contestate, deschizând posibilitatea invocării unei practici judiciare, care, așa cum vom arăta, nu ar fi corectă și nu considerăm că ar trebui perpetuată.

Analizând în cele ce urmează admisibilitatea cererii formulate de inculpații Balogh Bogdan Sebastian și Balogh Sorin, aflați în stare de arest preventiv la Penitenciarul Gherla, de a se deplasa în localitatea Cheia, Comuna Mihai Viteazu, jud. Cluj, la capela mortuară, în vederea participării la data de 21.04.2023, începând cu orele 13:00, la funeraliile decedatului Vlad Constantin (d. la data de 16.04.2023), tatăl vitreg al inculpatului Balogh Sorin și socrul inculpatului Balogh Bogdan Sebastian, Curtea reține că este inadmisibilă, deoarece instanța de judecată investită cu soluționarea cauzei penale în care s-a dispus măsura arestării preventive a inculpaților petenți nu are reglementată de lege o competență pentru a analiza o asemenea solicitare.

Este real că, potrivit art. 203 alin. 6 din C.pr.pen., „*În cursul judecății, instanța de judecată se pronunță asupra măsurilor preventive prin încheiere motivată*”, însă în limita atribuțiilor conferite prin normele de procedură penală. Or, legea procesual penală conferă instanței de judecată doar competența de a statua cu privire la luarea, menținerea, revocarea, înlocuirea sau constatarea

încetării de drept a arestării preventive, nicidecum dispunerea unor măsuri care țin de executarea măsurii preventive, cum este cazul măsurii solicitate de inculpații petenți.

Din moment ce inculpații Balogh Bogdan Sebastian și Balogh Sorin nu au solicitat revocarea sau înlocuirea arestării preventive pentru a putea participa la funeraliile tatălui vitreg, respectiv socrului lor, ci doar o măsură ținând de executarea arestării preventive, cererea lor excede competenței instanței de judecată și trebuia respinsă ca inadmisibilă, cum a solicitat Ministerul Public.

Competența funcțională a instanțelor judecătorești nu are o reglementare expresă în partea generală a Codului de procedură penală, fiind doar amintită în Titlul III, Capitolul II, dar este unanim acceptat că, în măsura în care se formulează cereri în privința cărora legea procesual penală nu reglementează o procedură de soluționare în fața instanței de judecată, este incidentă sancțiunea inadmisibilității.

Conform doctrinei de specialitate, competența funcțională a instanțelor de judecată este aptitudinea recunoscută de lege de a desfășura activitatea de judecată în condițiile stabilite prin norme de procedură penală.

Dispozițiile procedurale care reglementează competența funcțională a instanțelor judecătorești sunt norme imperative, încălcarea lor atrăgând sancțiunea nulității absolute.

Susținerea inculpaților în sensul că instanța de judecată are plenitudine de competență și nu poate refuza să se pronunțe cu privire la o cerere de acordare a permisiunii părăsirii penitenciarului pentru deplasarea la funeraliile unei persoane apropiate nu are suport juridic și nici nu poate fi acceptată. Chiar dacă o asemenea cerere nu și-ar găsi reglementarea în Legea nr. 254 din 19 iulie 2013, privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, sau în vreun alt act normativ, instanța penală nu ar avea posibilitatea să o judece, pentru că nu există o dispoziție procedurală care să îi confere o asemenea competență.

Potrivit art. 1 din C.pr.pen. „Normele de procedură penală reglementează desfășurarea procesului penal și a altor proceduri judiciare în legătură cu o cauză penală”, iar, în baza art. 2 din C.pr.pen. „Procesul penal se desfășoară potrivit dispozițiilor prevăzute de lege”, ceea ce presupune că judecata într-un proces penal trebuie să se încadreze în limitele clar delimitate prin norme de procedură penală, judecătorul neputând depăși cadrul legal în care au fost fixate atribuțiile instanței penale.

În speță, instanței de judecată pe rolul căreia se află dosarul penal nr. 5408/117/2022, în care au fost trimiși în judecată, în stare de arest preventiv, inculpații BALOGH Sorin- pentru săvârșirea infracțiunilor de efectuare de operațiuni fără autorizație prealabilă cu produse știind că acestea sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive, prevăzută de art. 16 alin. 1 din Legea nr. 194/2011, cu aplic. art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 41 al. 1 C.pen; trafic de droguri de mare risc prev.și ped. art. 2 alin. 2 din Legea nr. 143/2000 cu aplic. art. 35 alin.1 Cod penal și art. 41 alin. 1 Cod penal, cu aplic. art. 38 alin. 1 Cod penal; și BALOGH Bogdan Sebastian- pentru săvârșirea infracțiunilor de efectuare de operațiuni fără autorizație prealabilă cu produse știind că acestea sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive, prevăzută de art.16 alin. 1 din Legea nr.194/2011, cu aplic.art.35 alin. 1 Cod penal; trafic de droguri de mare risc prev.și ped. art. 2 alin. 2 din Legea nr. 143/2000 cu aplic. art. 35 alin.1 Cod penal; cu aplic. art. 38 alin. 1 Cod penal, arestarea preventivă fiind menținută pe durata procedurii de cameră preliminară și la începerea judecării, i s-a solicitat să dispună o măsură care țină de modalitatea în care se execută, în penitenciarul Gherla, arestarea preventivă.

Or, instanța de judecată nu are atribuții decât pentru luarea, menținerea, revocarea, înlocuirea sau constatarea încetării de drept a arestării preventive, după cum spuneam și anterior. Strict pentru pronunțarea unor asemenea soluții legiuitorul a reglementat o competență funcțională a instanței de judecată.

Regulile aplicabile în materie de executare efectivă a arestării preventive sunt trasate de legiuitor prin Titlul IV din Legea nr. 254 din 19 iulie 2013. Deci, în raport de aceste dispoziții legale, trebuie evaluată admisibilitatea cererii cu care a fost investită instanța de fond în prezenta cauză.

Inculpații BALOGH Bogdan Sebastian și BALOGH Sorin execută măsura arestării preventive într-o secție specială de arestare preventivă din penitenciarul Gherla, dosarul fiind în

cursul judecătii, sens în care sunt relevante pentru soluționarea prezentei contestații disp. art. 121 alin. 3, cu trimitere la art. 110 alin. 1 din Legea nr. 254/2013, conform căroră „Prevederile titlului I, titlului II, precum și ale cap. II, IV-VI și IX din titlul III, în măsura în care nu contravin dispozițiilor din prezentul titlu, se aplică în mod corespunzător, ...”.

Capitolul IX din Titlul III al legii se referă la regimul recompenselor și face vorbire, prin art. 98 alin. 1 și 2, art. 99, despre posibilitatea acordării permisiunii de ieșire din penitenciar de către „o comisie formată din director, care este și președintele comisiei, directorul adjunct pentru siguranța deținerii și regim penitenciar, directorul adjunct pentru educație și asistență psihosocială, la propunerea personalului care desfășoară activități directe cu persoanele condamnate, cu avizul șefului secției unde sunt deținute”.

Conform art. 56 alin. 2 și 9 din Cap. V al Legii nr. 254/2013 „(2) Împotriva măsurilor privitoare la exercitarea drepturilor prevăzute de prezenta lege, luate de către administrația penitenciarului, persoanele condamnate pot face plângere la judecătorul de supraveghere a privării de libertate, în termen de 10 zile de la data când au luat cunoștința de măsura luată ... (9) Împotriva încheierii judecătorului de supraveghere a privării de libertate, persoana condamnată și administrația penitenciarului pot formula contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii”.

Curtea nu identifică niciun motiv pentru care prev. art. 98-99, cu trimitere la art. 56 din Legea nr. 254/2013 să nu fie aplicabile și persoanelor care execută măsura arestării preventive în secțiile special amenajate din cadrul penitenciarelor, atât timp cât nu contravin regulilor de executare a măsurilor preventive privative de libertate în secțiile special amenajate din cadrul penitenciarelor și, în cazul executării măsurilor preventive privative de libertate în centrele de reținere și arestare preventivă, se face vorbire expresă despre regimul recompenselor. Prin art. 110 alin. 4 din Legea nr. 254/2013 se prevede că „Recompensele sunt acordate, iar sancțiunile disciplinare se dispun de o comisie desemnată, anual, de șeful unității, formată din unul dintre adjuncții acestuia, în calitate de președinte, șeful centrului de reținere și arestare preventivă, un ofițer cu studii juridice, în calitate de membri, și un secretar”. O asemenea precizare nu era necesară în ceea ce privește executarea măsurilor preventive privative de libertate în secțiile special amenajate din cadrul penitenciarelor, de vreme ce s-a stabilit că se aplică în mod corespunzător capitolul IX din Titlul III, iar componența comisiei este cea prev. de art. 98 alin. 2 din lege.

Curtea reține, așadar, că disp. art. 99 alin. 1 lit. e din Legea nr. 254/2013, conform căroră poate fi acordată o permisiune de ieșire din penitenciar pentru „participarea persoanei condamnate la înhumarea soțului sau soției, unui copil, părinte, frate sau soră ori bunic sau bunică”, de către comisia prev. de art. 98 alin. 2 din lege, sunt aplicabile și în cazul arestațiilor preventiv care execută măsura privativă de libertate în secțiile special amenajate din cadrul penitenciarelor.

Rezultă că procedura la care trebuiau să recurgă inculpații Balogh este cea prevăzută de Legea nr. 254/2013 pentru acordarea permisiunii de ieșire din penitenciar și care presupune adresarea unei solicitări comisiei prev. la art. 98 alin. 2 din lege, iar, în cazul unui refuz, formularea unei plângeri la judecătorul de supraveghere a privării de libertate, urmată de contestația la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul.

Susținerea inculpaților Balogh că se justifică solicitarea adresată instanței de judecată pe considerente ținând de necesitatea asigurării dreptului la viață privată, garantat de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, întrucât urmarea unei asemenea proceduri nu ar fi putut garanta prezența inculpaților la funeralii, cererea neputând fi soluționată în timp util, nu poate justifica admisibilitatea demersului judiciar la care au recurs. Pe de-o parte pentru că nu este permis a se adăuga la lege și a se deschide căi procedurale neprevăzute în normele de procedură penală, care exced competenței funcționale a instanțelor de judecată în virtutea respectării așa-numitului principiu al umanismului, atât de mult invocat în sprijinul inculpaților, iar, pe de altă parte, pentru că nu se justifică sub nicio formă o asemenea diferență de tratament între persoanele condamnate definitiv care execută pedeapsa închisorii în penitenciar și persoanele arestate preventiv care execută măsura arestării preventive în secții special amenajate din cadrul penitenciarelor.

Cu alte cuvinte, dacă, în cazul persoanelor condamnate definitiv care execută pedeapsa închisorii în penitenciar, nu putem accepta că ar fi admisibilă o cerere adresată tribunalului, în calitate de instanță penală de fond, de acordare a permisiunii de ieșire din penitenciar pentru

participarea la funeraliile unei persoane apropiate pentru a avea garanția că permisiunea ar fi acordată în timp util, nu vedem care ar fi considerentul pentru care ar trebui să admitem că, în cazul persoanelor arestate preventiv care execută măsura arestării preventive în secții special amenajate din cadrul penitenciarelor, instanța de judecată ar avea competență să dispună o asemenea măsură, care ține de executarea măsurii preventive privative de libertate.

Pe cale de consecință, întrucât inculpații nu au uzat de unica procedură prevăzută de lege pentru acordarea permisiunii de ieșire din penitenciar în vederea participării la funeraliile unei persoane apropiate, procedură în care instanța de judecată investită cu soluționarea procesului penal demarat împotriva lor, chiar dacă a menținut măsura preventivă, nu are niciun fel de atribuții reglementate de lege, cererea înregistrată în dosarul nr. 5408/117/2022/a4 este inadmisibilă și va fi respinsă ca atare în urma admiterii contestației Ministerului Public, împotriva încheierii penale nr. 92/21.04.2023 a Tribunalului Cluj, ce va fi desființată în integralitate.

În baza art. 275 alin. 3 C.pr.pen., cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea contestației vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

În temeiul art. 425 indice 1 alin. 7 pct. 1 lit. a cu trimitere la art. 206 alin. 1 din C.pr.pen., **admite contestația declarată de Ministerul Public**, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism- Serviciul Teritorial Cluj, **împotriva încheierii penale nr. 92/21.04.2023 a Tribunalului Cluj**, pronunțate în dosar nr. 5408/117/2022/a4, pe care o desființează în integralitate și, pronunțând o nouă hotărâre:

Respinge ca inadmisibilă cererea inculpaților BALOGH SORIN și BALOGH BOGDAN SEBASTIAN de acordare de către instanța de fond a permisiunii de a părăsi penitenciarul pentru a participa la funeraliile decedatului Vlad Constantin.

În baza art. 275 alin. 3 C.pr.pen., cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea contestației rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din data de 03.05.2023, în modalitatea punerii soluției la dispoziția participanților prin intermediul Grefei Curții.

PREȘEDINTE
OANA - MARIA IVANCIUC

JUDECĂTOR
VLAD – VALENTIN MARIAN

GREFIER
ALEXANDRA ANAMARIA FARCĂU